

Tunéziai napló

Időpont: 2006. december 24-31.

Utazási iroda: Thomas Cook

Repülő: London Gatwick->Monastir->London Gatwick

Szálloda: Yasmine Hammamet/Hotel Iberostar Chich Khan 4*, félpanzió

Képek: <http://stargate.inf.elte.hu/~seci/foto>

Pozitívumok:

- tengerpart (turista-övezetek)
- természeti szépségek
- római kori emlékek
- medinák, souk-ok
- közbiztonság
- olcsó és megbízható taxik

Negatívumok:

- angolul még a szállodások sem tudnak (francia tagozatosok előnyben!)
- ami igazán érdekes lenne, onnan ki vagy tiltva, vagy zárva van (mecsetek)
- ahogy a feleségem jellemezte: ez az ország egy nagy putri (ami lehet, hogy túlzás, de többé-kevésbé áll a Medinákon és turistaközpontokon kívüli területekre)
- mocskok mindenhol (ami nem Medina/turistaközpont, a Medinákban mérsékelten)
- mindenki tartja a markát, attól függetlenül, hogy te már kifizettél valamit (fakultatív programok)
- „Zimmer-Feri” effektus: a turista arra való, hogy megkopasszuk nyaralása ürügyén

A naplót érdemes a képekkel együtt olvasni!

1. nap: Yasmine Hammamet

Repülés LGW->Monastir, a repülő szokásos Boeing 747-200, a kaja pocsék, viszont a pilótát rendesen szemrevételezik családom nőtagjai.

Érkezés szakadó esőben, szélben, 16C fokban. Welcome to Scotland :)

Késő délelőtt egyszerre érkezik vagy 10 gép, rengeteg ember, tolakodás, a beleptetés lassan és igazságtalanul megy, a francia csoportot előreengedik.

Beléptetés után megkapjuk a szállodajegyünket, a 41-es táblával jelölt busz visz. Kierünk a reptér elé, szakad az eső, áll vagy 30 busz a megállóban, természetesen a buszok még véletlenül sem állnak sorszám szerinti sorrendben, azért pár perces keresgélés és bőrig ázás után megtaláljuk.

Utazás busszal a szállodába, az út 1,5 óra, Yasmine Hammamet, Hotel Iberostar Chich Khan (a ch s-nek ejtendo)

Érdekességek: minden körforgalomnál 2 rendőr, aki megállítja az autókat irat-ellenőrzésre (szerencsére a buszt nem); az út szélén mindenféle állat (kecske, birka, teve, szamár, öszvér, ló), néhol gazdáival, néhol csak úgy.

A szállodában szerencsére a discótól távol eső szárnyban kapunk két (egymás melletti) szobát, tisztaság, „welcome” virágocska a párnán.

Délutánra az eső alábbhagy és megkockáztatjuk a környék bejárását, el is jutunk egy piac-szerűségig. Itt megejtjük az első alkudozást és vásárlást, mint később kiderül sirlalmas eredménnyel. Erről ne többet!

Karácsonyi vacsora a szállodában, 7-től éjfélig, ízletes európai koszt (sajnos), zene, először inkább jazz, aztán a régi szép mozgalmi idők emlékét idézve van „paloma blanka” meg „kvantanamera”. Elfogy egy pár üveg vörösbor is, a végén elég rendes borralalót kap pincérünk.

2. nap: Yasmine Hammamet és Nabeul

Kisütött a nap, és hála az égieknek ez így is maradt a továbbiakban. Persze ez nem azt jelenti, hogy izzadunk, mert a hőmérséklet kb. 20-22C, de a kedvünk jó, kirándulni, várost nézni nem is kell jobb idő!

A reggeli pompás, degeszre tömjük magunkat: sokfajta péksütemény, lekvárok, sült-kolbászkák hagymával, túró-aludttej gyümölcs-keverék.

Délelőtt tájékoztató, családi döntés hatására befizetünk két programra: 2 napos szahara-explorerre és az utolsó estére, egy afrikai műsorra. Ezekről majd később.

Egy angol fickó (Brian, 11 éve el ott) szervez egy kis spontán környék-nézegetést, végigvezet a szálloda körül, tengerpart, bazár, és nem ajánl egyetlen árust sem (ő volt az első és egyben utolsó, aki nem vágott le minket 2x, sőt egyszer sem).

Délután már magán-program: taxival átugrunk Nabeulba. Az út közben nyomom én is a fékpedált, a sofőr „crazy driver”-ezik a szembejövőkre, ő egészen normálisan vezet. Az üdülő-övezet kijáratánál ismét rendőrök, minket nem állítanak meg, a taxi szent tehát.

Bazár, alkudozás vízpipára; itt már jobban megy, de mint később kiderült azért nem annyira nagyon jó, de nem katasztrofális.

A mecset nyitva van, azazhogy a külső bejárat nyitva és a belső kapuban egy STOP tábla. Éppen mennénk addig befele, hogy bekukucskáljunk, mire a külső bejáratnál levő gyerekek közlik, hogy nem szabad. Viszont jön ki a mecsetből egy pofa, aki szívélyesen betessékel, hogy nézzünk csak a belső kapuból körül. Mire föl jön egy másik, aki nemes egyszerűséggel bemegegy, és a STOP táblát kihozza a külső kapu elé. És elkezdenek veszekedni arabul, hogy most mehetünk, vagy nem mehetünk. Jobbnak láttuk lelépni, amilyen gyorsan csak tudtunk. Ezt nem néztük meg.

Teszünk még egy kört a medinában, majd a medina-kapun kívül is sétálunk egy kicsit. Beülünk egy igazi kávézóba, letelepedünk egy helyi család mellé (papa, mama, kissrác), pipáznak (mi nem), finom a kávé és a menta-tea. A taxis a megbeszélte helyen és időben vár minket (!), vissza a szállodába.

A vacsora remek, a pincérünk rohan az ajtóhoz, hogy az ő asztalaihoz üljünk, remek helyek kapunk minden este. A kaja nemzetközi plusz helyi specialitások, mi inkább azokat választjuk, ami nincs Európában (vagy nem egészen úgy van elkészítve)! A desszertek kihagyhatatlanok, lesz is +3-4 kg a végére.

3. nap: Karthagó és Sidi Bou Saïd

Két napra autót bérelünk, Avis, 210 TN a két nap teljes-körű biztosítással, „házhoz” szállítva egy Renault Clio szerűség, itt-ott horpadás/karcolás, „Nem számít!” mondja a fickó. 80K az órában - no ilyen autót sem láttam meg Avisnál, de hát ez van, ez itt kérem Tunézia (kibírta, bár 120 km/h fölött érdekes hangja volt a motornak!) Térkép az nem jár az autóhoz, ilyet sem pipáltam még nemzetközi autókölcsönzőnél.

Első autós napunkra Karthagót tervezzük. Elindulunk, és nem megyünk rá a fizetős autópályára, nincs az olyan messze (65km). Reflex-kiképzésnek mindenesetre jó volt, ugráltak az arabok a kocsi elé/mögé, dudu, fék, minden volt. Az út mentén mindenhol nagy birka és kecske-vásárok (majd szombatira kiderül, hogy miért is!)

Az út Tunisz mellett vezet el, Carthage tábla sehol, próbálkozunk 3 kört La Goulette-tel, ami elvben mellette van és elvben van út is arra. Elvben. Meg az útikönyv térképe szerint. Gyakorlatban 50 méter után egy másik tábla, hogy nem is arra, hanem pont az ellenkező irányban. Sőt leginkább egy harmadik irányba! Súlyosbító tényezőként terelés útépítés miatt. Végül is csak odatalálunk - La Marsa felé!

A romok rendezettek, az a zavaró csak egy kicsit, hogy miért kellett az elnöki rezidenciát és egy vadonatúj mecsetet pont a római emlékek mellé építeni.

Bolyongunk a környéken, „kék-buzik” lévén az első út Sidi Bou Saïd felé vezet. Csodálatos kisváros, ha mást már nem is látunk megérte eljönni ebbe az országba. Végigjárjuk a városkát, és hosszasan elidőzünk egy arab házban. Hogy mennyire valódi és mennyire turista látványosság azt nem tudjuk megítélni, de nekünk nagyon tetszett.

Utána még végigjárjuk az összes romkeretet, az elmaradhatatlan „garantáltan római-kori” pénzerméket áruló araboktól kísérvé.

Visszafelé még kifogjuk az esti csúcsot Tunisz környékén, lépésben megy a kocsisor, a 4 sávot 5-nek (6-nak?) használják. A legrosszabb állatfaja címet az „Isuzu-driver”-ek kapják, akik ezeket a platós autókat vezetik, azok tutin tevéen ültek még 3-5 évvel ezelőtt, a közlekedési kultúrájuk (?) egyszerűen nem létezik. Az indexet/tükört nem ismerik, az autópályán eléd szédülnek 70-el miközben te 110-zel próbálsz haladni. Lámpát csak koromsötétben gyújtanak, akkor is minek, ugyanis a hátsó lámpa olyan mocskos, hogy a fény alig szűrődik át rajta. Azért egyben hazaérünk, sőt újabb karcolás/horpadás sem lesz az autón.

4. nap: Tunisz és Bizerte

Felhagyunk a nem-fizetős autóutak használatával, irány Tunisz (1.200 TD egy út ára, annyit megér, hogy csak időnként jön rád a frász). Tuniszban természetesen reggeli csúcs, de könnyen megtaláljuk a városközpontot és leparkolunk nem messze tőle, 3 TD-ért addig tologatják az arabok a már parkoló autókat, amíg lesz hely.

Irány a bazár, azaz souk. Még mielőtt belevetnénk magunkat a sűrűjébe, megnézzük a mecsetet, már amennyi megnézhető belőle: az udvara plusz elég jó teleobjektívvel egy-két oszlop belül a félhomályban. Elkap egy fickó, bejön, hogy magyarok vagyunk és szervez nekünk privát panorámanézést. Megy, rohan, mint az örült a sikátorok között, mígnem elérünk egy hatalmas szőnyegboltba. 4 emelet, rohanunk felfele, az eladók kiabálnak az arabunkkal, de az csak tol minket felfele. Fel is érünk a tetőre, a panorama valóban csodálatos, ha nem az kötné le a figyelmünket, hogy a kísérőnk meg a boltosok mikor ölik meg egymást (minket?), akkor elüldögélnénk ott vagy egy fél órát. Így azonban csak 5 percre futja, futunk ki/lefele a boltból a lincselés előtt. Ismét rohanás a sikátorban, majd kísérőnk megmutat egy iszlám iskolát belülről, persze ezt is kutyafuttában. Végkifejletként megérkezünk a célállomásra: a parfümüzletébe. Szóval ezért volt ez az egész nagy rohanás! Persze az idegenvezetésért nem kér egy fillért sem, de ki kell próbálnunk az összes illatot, ami létezik (jót mulatunk és összekacsintunk a Chanel No. 5-on). Természetesen vásárolunk ezt-azt; készítek egy közös fényképet is, ahogy azt kell, és jó hangulatban elvállunk: ő rohan egy újabb turistaadagot felcsípni, mi meg nekiállunk nem rohanva szemrevételezni a kereskedő-negyedet.

El is töltünk vagy három órát bolyongva a sikátorokban, csodáljuk a kirakatokat, veszünk ilyen-olyan kajákat (töltött palacsintaszerű valamit, túrót, sajtot, édességet). Vennénk táskát is, olyan szép, de strapabírót. Amikor a feleségem kifordítja a táskát, hogy megnézzé, hogyan is van megvarrva, akkor az arab megrántja a vállát, a továbbiakban nem vagyunk vevők a számára. A táskái meg nem árunk a számunkra, akármilyen jól is néznek ki! Aranyat (a család nőtagjai kedvelik az ékszereket) nem veszünk, a nagy része vagy nem szép (nem a mi ízlésünk), vagy annyiba kerül, hogy nem érdemes. A felakasztott csodálatos ruha-kollekciókban is csak gyönyörködünk, szépek, de nem viselhetőek Európában. Átvágjuk magunkat még néhány fűszeresen, haláruson és marhaláb-kupacon, és végre kiérünk a souk-ból.

Kiülünk a főutcán egy teraszra, ez sajnos már nagyon európai, se a menta-tea, se a kávé nem közelíti meg azt a minőséget, amit Nabeul-ban ittunk, ráadásul még drága is. Megnézzük az útikönyvet, mit lehetne még megnézni Tuniszban. Mecsetekkel már nem is próbálkozunk, az udvarnál beljebb úgysem jutsz, abból meg három elég volt. A Bardo Múzeumot találjuk, ahol össze van gyűjtve az országban fellelt mozaikok jó része. Mozaikot már sokat láttunk Cipruson, így inkább szabadtéri program mellett döntünk, irány Bizerte.

Bizertében mi vagyunk az egyedüli turisták! Végre! Látunk iszlám-sellőt, átverés akváriumot. Nehogy bemenjetelek, mi azt hittük, hogy az az erőd, és hogy fel lehet menni a tetejére. Mint kiderült az erőd az öböl másik oldalán van, és ennek ugyan fel lehet menni a tetejére, hogy körülnézz, de nem érdemes.

Sétáltunk a piacon, néztük a vásárló asszonyokat, és ürültünk, hogy itt végre senki sem akart beráncigálni minket a boltjába! A kikötő hangulatos, csendes. Végre találtunk nagyon szép ékszereket, csak az árak voltak irreálisan magas. Úgyhogy ezt megúsztuk nagyobb kiadás nélkül! Lassan beesteledett, az út vissza Hammametig eseménytelen és gyors.

5. nap: Szahara-túra 1. napja

Hajnali indulás, összegyűjtik a népet a különböző szállodákból, szépen megtöltik a buszt. Angol és francia nyelvű idegenvezetést kapunk, bár a fickó olyan franciás kiejtéssel beszéli az angolt, hogy egy jó időbe telik, mire rájövünk, hogy most ő angolul beszél. Ugyanazt elmondja franciául és angolul, vagy angolul és franciául, az előző esetén nagyon kell koncentrálni arra, hogy mikor is vált nyelvet és mikortól érdemes figyelni.

Felszáll a buszra még egy jól öltözött kísérő is, helyet foglal diszkréten a busz hátuljában, ő a „tégla”, a beépített ember, aki vigyáz ránk, az idegenvezetőre, a buszsofőrré, de legfőképpen arra, hogy az iszlám szocializmus megfelelően épüljön, és megfelelő publicitást nyerjen. Semmit sem szól, csak figyel, ő a Nagy Testvér szeme és füle, aki mindent lát, mindent hall és mindent jelent. Tulajdonképpen nagyon diszkréten teszi a dolgát, szerintünk jó csomó angol rá sem jött, hogy ki és mi ő valójában, nekünk azért segít a (ugyan hallomásból ismert) '70-'80-as évekbeli IBUSZ utak ismerete.

Ahogy az olajfa-ültetvényeken haladunk át megtudjuk, hogy 16 millió van belőlük, 135 évig élnek, 30 évesen kezdenek el teremni, mikor szüretelik őket (épp mostanság), hova exportálják az olajat (Franciaországba, ki gondolta volna?), és hogy a csúnya a kapitalistáktól befolyt pénz hogyan és miképpen használják fel az ország fejlesztésére, az írástudatlanság felszámolására, oktatásra, segélyezésre, villamosításra, stb.

Tulajdonképpen nagyon tetszik az egész hozzáállás, csak az ideológiai háttérrel kár volt ennyire hangsúlyozni. Végül is addig jó nekik, meg nekünk is, amíg építik az iszlám szocializmusukat, ha ez megszűnne, akkor jönne a fundamentalizmus, és vége lenne a turistáskodásnak.

Érdekes figyelni a ligeteket és a talajt az út során. Meglepően sokfajta színű talaj van, az egészen sárgától, a narancsszín át a szürkéig szinte minden színárnyalat megtalálható. A fák körül a földet néhol felpúpozzák, mint otthon a krumplit, sajnos elfelejtettem megkérdezni az okát. Csak ne lenne szinte mindenhol szemét-szemét hátán az út mentén...

Első állomás: El Jem. Jó korán érkezünk, az első buszok egyike a mienk. Leszállni alig tudunk, támadnak az árusok, vegyünk képeslapot, plüss-tevét, sivatagi rózsát, fejkendőt, mindegy mit, csak vegyünk már valamit! Az amfiteátrum lenyűgöző állapotban helyreállított, van rá egy óránk, hogy megnézzük, ennyi elég is.

Tovább buszozunk a sivatag felé, útközben megállunk egy domboldalba vájt beduin háznál. Messziről ordít róla, hogy „fake” az egész. Lehet, hogy tényleg élnek/éltek így, de hogy azok, akik ott teszik nekünk a szépet nem ott laknak, az tuti! Egy páran felmegyünk a domboldalra fényképezgetni, és mit látunk? Egy szép nagy parabolaantennát, eldugva a domboldalba, hogy még véletlenül se látszódjon a főbb turista-csapásról. Kárpótlásként veszünk datolyát, ami finom.

Ismét buszra pattanunk és utazunk, utazunk. Egy megállónál veszünk két olajfából készült mozsarat, nagyon szép az olajfa erezete! Egy tízest kér darabjéért a fickó, végül is 12-ért ad kettőt.

Következő megállónk a Star Wars egyik forgatási helyszíne. Mellette hotel és étterem, ide ülünk be tunéziai folklór-ebédet enni. Levesként paradicsomlevest kapunk cous-cous-

szal. Ehető, semmi különös, inkább érdekes, mint finom. A leves után az általunk már jól ismert palacsintatésztába töltött és négybe-hajtott dolog következik, nem rossz, de messze veri az, amit a tuniszi bazárban ettünk. Főételként cous-cous, sárgarépa és hozzá „robbantott” csirke. Illetve nem vagyunk benne biztosak, hogy tényleg csirke volt, olyan meghatározhatatlan színe volt. Az biztos, hogy nem volt megfőve rendesen, darabolásához bárdot használtak és hogy nem volt rajta ehető hús. Olyan „Lenti-city” élményem volt - Magyar Királyi Néphadsereg 1982, ahol csak abból lehetett szakács, akinek még véletlenül sem volt ilyen irányú szakképesítése, pl. autószerelő. A végén menta-tea, finom és elveszi a borzadályos-csirke utóízét.

A nap utolsó állomása a sivatag széle. Szépen beöltöztetnek minket (1TD/fő hozzájárulást illik adni), kapunk fejpántot is (amit megtarthatunk a végén), és tevére pattanunk. A tevehajcsár már az első perctől kezdve elkezd kunyerálni a cigarettát, pechük van, a csoportból szinte senki sem dohányzik. Az idő kellemes, a tevék jól neveltek. Az út közepén jön a kiakadás: támadnak a kólaárusok. Ha 40C lenne, még csak elfogadnám, de így, hogy jólesik a pulcsi? Ki az a marha, aki nem bír ki egy 40 perces utat kóla nélkül? Az én kezemben ott a fényképezőgép, a feleségem nem ilyen szerencsés, amikor nem figyel, a kezébe nyomják az üveget. Vissza akarja adni, hogy neki nem kell, nem lehet, ha már megfogtad 5TD a tanulópenz. Már kiabálássá fajul a dolog, amikor úgy dönt, hogy nincs mit tenni, ledobja az arab elé az üveget. No ebből lesz a még nagyobb galiba, folyik a kóla a homokba, aztán megoldja és odadob az arab elé a földre egy ötöst. A pénz úgy látszik nagyobb úr, mint a büszkeség, de ez nem változtat azon, hogy az egész tevegelésre rányomja a bélyegét ez az incidens. Már csak egy átverés van hátra: az elején mondták, hogy a tevetúra közepén lesznek lovak, és aki akar, az cserélhet és lovagolhat visszafelé. Ebből csak 3 dolog nem volt igaz: 1. A lovak ugyan annak néztek ki, de lovaglásra alkalmatlanok voltak. 2. Nem az út hátralevő részére szólt a lovaglás, hanem kb. 5 percre. 3. 5 TD-be került. „Tudod az első pofon a legnagyobb, aztán a többi lassan megszokod”.

A tevegelés után nem várjuk meg a naplementét, pedig csak úgy fél órát kellett volna várni. Sietni kell a szállodába Douzba, így sikerül a vacsora előtt egy teljes órával odaérkeznünk. Nagyon közel állok ahhoz, hogy elküldjem az idegenvezetőt a malac farkára, aztán rájövök, hogy végül is mindegy, a sivatagi naplemente nekem már ugrott. Azzal vigasztalom magam, hogy a Csendes-óceáni biztos szebb és nem vesztettem sokat.

6. nap: Szahara-túra 2. napja

A napot a Chott El Jerid sóstónál kezdjük, hajnalban. Kísérteties, napfelkelte előtti fények, jó lenne még várni egy fél órát, de nem várunk, mi sietünk valahová. Azért még egy jó darabig megyünk mellette, egyre nagyobb fényben és csodáljuk. Ez az a hely, ahova szívesen visszajönnék még egyszer egy napra!

Második állomás Tozeur. A városka egy hatalmas oázis szélén van, szekerezünk egyet az oázis belsejébe, maga az oázis csodálatos, a szekerezés „fake”. A napnak még nem volt annyi ereje, hogy eloszlassa a párát, mesélnek a datolya-termesztés rejtelméről, arról, hogy miért jobb ez a datolya, mint amit otthon lehet kapni. Megkóstoljuk a frissen szedett gyümölcsöt, tényleg akkora a különbség, mint a frissen töről szedett otthoni paradicsom és a dobozban érlelt spanyol utánzat között. Megdöbbenő, hogy a datolya-fürtöt tartó ág mennyire rugalmas, kétszer karikába hajlítottuk, de eltörni nem tudtuk.

Terepjáróra szállunk, ami ismét átverés. Off-road driving helyett szépen megyünk a normális úton az Atlasz hegység irányába. Látunk az út mellett szabadon kószáló tevéket. Megállunk Chebikában, lenyűgöző a hegyek közé beékelődő oázis, amely egy melegvizű forrást rejt, kisebb vízeséssel. A hegy kőzetei tele vannak kristályformációkkal, tojás alakú kövekkel, amelyeket belsejében túszerű kristályok vannak. A gyerekek dolga ezek gyűjtése és a turistákra való rátukmálása. Mi sem kerülhetjük el, hogy ne vegyünk egy kisebb darabot.

A következő állomás Tamerza, egy másik oázis, vízeséssel és kirakodóvásárral, ahol még élő mérges kígyóra is lehet alkudni.

Ebéd egy 5*-os hotelben, az előétel meghatározhatatlan zöldségekből készült saláta, majd borjú-bécsivel „kápráztatnak” el minket. Erről ennyit.

Utána hosszú út Kairouanba, ahova természetesen már későn érkezünk. A mecset megtekintése helyett betuszkolnak egy Tunézia multimédia előadásra, ami tulajdonképpen összegzi az ország múltját, jelenét és jövőjét (főleg az utóbbit), így próbálja meg rögzíteni az idegenvezetőnk által belénk sulykolt ideológiai blamázt. Azért a buszhoz sétálva még sikerül bekukucskálni a mecsetbe úgy 10 másodperc erejéig egy véletlenül nyitva felejtett ajtón át.

A szállodában már vár kedvenc pincérünk és egy isteni desszerttel zárjuk a napot. Illetve dehogya is! Tombola és műsoros est következik! A tombola nagyon poénos, gyerekek húzzák a számokat egy fejmagasság fölé tartott kalapból. Az egyik kislány kihúzza a saját számát, hatalmas derültség közepette. A műsor három részből áll: arab zene, korszótánc és hastánc. A korszótánc tulajdonképpen nem is tánc, hanem jó néhány agyagkorszó fejtetőre helyezéséből és egy pár mozdulatból áll. A hastáncos lányok fiatalok, nagyon amatőrök, viszont rendkívül lelkesek!

7. nap: Hammamet és Friguiá

Utolsó napunkon korán reggel betaxizunk Hammametbe. Végre kiderült, hogy mi végre is volt az a rengeteg birka és kecske-vásár az utak mentén! A mohamedán újév napja van, amikor is áldozati bárányt (inkább birkát vagy kecskét) kell vágni. Folyik a patakvér az utcácskákon, nyúzzák az állatokat, aztán szépen eltisztítanak mindent az utcáról, és a házak udvarában folyik tovább a disznótör (izé birkator). Az állat levágása és nyúzása a férfiak dolga, miután ez kész, az asszonyok átveszik az irányítást, a férfiak meg mehetnek kinyitni az üzletüket.

Az üzletek nagy része itt „fixed price”, azaz kötött áras, nem lehet alkudni. Jó lett volna ezt előre tudni: ha itt valami X dinár, akkor a bazárban ennél egy kicsit jobb árat is el lehet érni.

Dél körül visszamegyünk a szállodához és lesétálunk a tengerpartra. A víz kellemesen hideg, megmártózunk ugyan, de azért nem nagyon kíváncozunk úszni benne. Van, aki maga mártózik meg, és van, akit megmártóztatnak!

Délután ismét csoportos program, utazás busszal Friguiába. Itt megnézzük az állatkertet, ami csapnivaló, de az épületek és az olíva-fákból készült székek érdekesekek. Az egyetlen pozitívum, hogy lehet struccot simogatni, ami az állatorvosnak készülő lányra katarzisélményként hat.

Az állatkert mellett található sátorban lesz az est fénypontja: fekete afrikai est. Már előre sejtjük, hogy ez ismét átverés lesz, de igyekszünk elfojtani ezt az érzést. A kezdet nem is rossz, dobolnak, törzsi táncot lejtenek, sámán-történetbe ágyazva. Aztán jön egy kis arab zene, az is profi; korszótánc, kicsit gyengébb, mint az előző esti a hotelben. Közben vacsora: cous-cousos paradicsomleves, palacsintás-csomagolt zöldség és olyan csirke, mint a sivatagi túrán, csak ehető kivitelben, viszont iszonytatóan kis adagokban. Aztán visszatérnek az afrikai táncosok a porondra és – no itt neveltünk fel hangosan – csizmában rendes magyar legényest jártak! Nem vicc, van róla videónk!

A folytatás már korrekt, jönnek a profi arab lányok, és nagyon kitesznek magukért. A hastáncosok is jók, meginvitálják a közönség hölgytagjait is egy kis gyakorlásra! Én meg elbénázom a nyaralás fénypontjának rögzítését. Már csak egy átverés van hátra: a kijáratnál CDt árulnak, amin rajta van a teljes est programja. Már a buszon gyanút fogok, amikor kinyitom a CDt, hogy mintha gyanúsán kevés lenne ráírva. Otthon már meg sem lepődök, amikor kiderül, hogy eredeti formájában semmivel sem lejátszható (a .dat file átnevezése .avi-ra segít, de hányan jönnek erre rá?) 12.5 percnyi anyagot kaptunk, amiből 7.5 perc az állatkertről szól.

8. nap: Hazautazás

Indulás a szállodából korán reggel, még egy utolsó fejedelmi reggelit elfogyasztunk. A reptéren elköltjük a maradék dinárjainkat: veszünk datolyát, plüss-tevét, hastáncos zene CD-t (nagyon jó!), és a végén ott is alkudozunk még egy kicsit, az utolsó 4.65-ünkön megveszünk egy 5 dináros bőr-tevét.

A repülőút eltelik, a kaja még rosszabb, mint odafele, tipikus angol kaja, kolbászkák paradicsomos szósszal és krumplival, fűjj. A leszállás „hullámvasutas”, hatalmas szélben érkezünk London Gatwick repterére. A mellettem ülő lány kitaccsol annak rendje és módja szerint, a feleségem csak azért nem, mert nem tudta megenni a kaját, így nincs minnek kijönnie. Welcome back to England!